Я восени зустріла лиса,
А ліс довкола був рудим.
Він біля мене зупинився
І запитав: "То де твій дім?"
Я розгубилася: "За лісом
Його не видно, десь он там,
Знайдеш".
І лис не був би лисом,
Якби не довіряв слідам.
А навесні, коли зелене
Й таке все гарне, аж до сліз,
В міське помешкання до мене
Постукав мій знайомий лис.
Понюшив носом, облизнувся
(я ж випікала пиріжки).
Сказав: "Ну от, я повернувся,
Тепер ходімо навпрошки.
Взуй чобітки, бо в лісі трави
Надвечір сиві від роси".
І я залишила всі справи
Й пішла із лисом у ліси.
Було так зелено і свіжо,
Як по народженні на світ,
Лис, усміхаючись (не хижо),
Ступав за мною слід у слід.
Нас обіймали трави й квіти,
нас огортав у сутінь ліс,
і то не ми були — а діти,
щасливі діти — я і лис.

* * *